

ANUL SACERDOTAL

NĂSTEREA
DOMNULUI ISUS CRISTOS

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitatea și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”
Anul XVI Nr. 12 (192) decembrie 2009

Nașterea Domnului

Crăciunul este un mister atât de mare de iubire încât Biserica simte nevoia să continue a medita asupra lui. Astăzi Cuvântul lui Dumnezeu ne invită, în particular, să ne contemplăm pe noi în mijlocul sărbătorii Crăciunului. Pentru noi și pentru toată creația, după ce Înțelepciunea eternă s-a întrupat, totul este schimbat: creația, chiar și imperfectă cum este, și-a regăsit rolul său, acela de a-l lăuda pe Domnul. Odată cu întruparea, pentru noi a revenit posibilitatea de a fi în mod deplin fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai Paradisului. Cu adevărat, odată cu Crăciunul începe o nouă creație, o nouă istorie: aceea a grației, aceea a milostivirii.

Domnul ne-a făcut un mare cadou, dăruindu-ne vederea. Putem privi chipul celor dragi ai noștri, minunățiile lumii, putem studia etc. Și totuși, sunt multe lucruri pe care nu le putem vedea doar cu ochii. Dacă ne gândim doar la atomul din care sunt făcute diferitele realități, el fuge privirii noastre: dar există, numai că noi nu-l putem recunoaște doar privindu-l. La fel energia electrică: noi vedem un fir, dar nu reușim să vedem ceea ce trece prin el. Și totuși există curentul electric! Mai mult, microbii, care fac atâta rău corpului nostru, purtând chiar boli grave, cu ochii noștri nu putem să-i vedem, este nevoie de un microscop pentru a mări imaginea.

Evanghelia spune că pe Dumnezeu nimeni nu l-a văzut! Dar să nu ne mirăm; căci, dacă nu avem posibilitatea a vedea multe lucruri omenești, cum am putea pretinde să-l vedem pe Dumnezeu, Creatorul și Domnul lumii? Nimeni dintre noi, cu ochii goi, nu poate să fixeze timp îndelungat soarele pentru că lumina sa este atât de puternică încât ne-ar orbi, ar închide ochiul nostru în întuneric și am obține contrariul. Dumnezeu stă deasupra noastră, este mai mare decât noi și viața sa este atât de strălucitoare încât ochii noștri nu pot suporta această lumină. Numai în paradisi vom putea vedea ceva în plus din această frumusețe a lui Dumnezeu.

Trebuie să acceptăm aceste limite ale noastre, ce ne fac să rămânem simpli, umili, dar mândri și aroganți. Nu din întâmplare primii care au văzut chipul lui Dumnezeu, la fel ca Moise, atunci când a coborât de pe munte avea chipul luminat, încă radiant, astfel încât poporul a înțeles imediat că au fost în contact cu Dumnezeu, în dialog cu el.

În această perioadă de Crăciun, să medităm tocmai asupra acestui dar: Isus, Fiul lui Dumnezeu s-a făcut unul dintre noi pentru a ne face cunoscut chipul lui Dumnezeu, Tatăl. Ceea ce omul, de unul singur, nu este în măsură să facă, acum Isus ni l-a revelat, ni l-a arătat. În Isus putem privi cine este și cum este Dumnezeul nostru.

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre modestie și tăcere

Sfântul Bonaventura ne îndeamnă să nu vorbim niciodată de viciile, nici de defectele altora, oricât de cunoscute ar fi și oricât de mult am dori ca ele să nu existe.

Să urmăm această pildă înțeleaptă și să facem în așa fel, încât toți să fie buni, virtuoși și cinstiți prin cuvintele noastre; să arătăm tuturor că numele nimănui ne este în primejdie de a fi scăzut prin noi

Părintele spiritual

**din Alfonso Rodriquez, SJ "Calea
Desăvârșirii Creștine", vol. I,
Oradea 1933**

SUMAR

Editorial.....	2	Miracolul Nașterii lui Isus.....	14
Crăciunul lăuntric.....	4	Cuvântul Veșniciei s-a întrupat.....	16
Anul Sacerdotal 2009-2010.....	5	Sărbătoarea Asociațiilor.....	18
În căutarea Sărbătorii Bucuriei.....	8	Papa Paul al VI-lea.....	19
Pagini bilingve.....	10		

Crăciun lăuntric

Motto: Ieslele adevărate sunt în inima noastră.

Undeva departe, într-o țară cu oameni care nu cunosc pe Isus, un necunoscut bate la ușa casei misionarului.

-„Față palidă, medic al sufletelor, zise necunoscutul, vorbește-mi despre Dumnezeuul vostru. Inima mi-a spus de mult că nu mă închin celui adevărat. Zeii noștri sunt neputincioși, sunt mizerabili ca noi. Nu se pot ridica din tina vieții noastre. Vorbește-mi despre Dumnezeuul tău”.

Și necunoscutul ascultă cuvântul Preotului:

Era noapte, ca acum, și e mult de-atunci, începu Misionarul calm și pierdut cu privirea în văzduhuri cu Îngeri. Era noapte. O Mamă curată, prin Spiritul Marelui Dumnezeu a născut pe cel Necunoscut. O peșteră L-a adăpostit. Păstorii săraci au venit să I se închine mai întâi pe pământ. Ei au fost cei dintâi oaspeți ai Marelui Venit.

Oamenii nu mai știau să trăiască ca oameni. El a venit să trăiască omenește ca să ne învețe să fim oameni.

Oamenii nu știau să-și poarte sărăcia și necazul. El a venit și-a îmbrăcat pe una și pe alta ca să ne învețe cum să le purtăm.

Oamenii un știau cum să-și poarte durerile, El ne-a învățat binecuvântările suferinței, suferind alături de noi.

Oamenii se pierdeau în mrejele vieții. El ne-a învățat care sunt deșertăciunile vieții, de care să ne ferim.

Oamenii nu știau folosi inima. Se urau, se invidiau, se răzbunau. El ne-a arătat comorile inimii.

Oamenii nu știau trăi cu sufletul, chip Lui. El ne-a arătat că fiul omului trebuie să ajungă Fiul lui Dumnezeu.

El este Atotputernicie plină de bunătate, Dreptate plină de milă, Măreție plină de farmec.

De-atunci un ne mai temem de Dumnezeu. S-a făcut copil născut în iesle, Inimă fără de care nu putem trăi.

Necunoscutul își plecă capul, mai aproape de pământ, ca lacrimile lui să nu facă zgomot căzând. Pe-ncetul inima lui s-a făcut Viflaim Crăciunul s-a zămislit în sufletul lui.

Ep. Ioan SUCIU

Episcopul Martir Tit Liviu Chinezu 1904-1955

Se spune că un preot nu moare, e dat doar uitării. Când într-o societate virtuțile devin retorică fără acoperire sau nici măcar atât, când se simte nevoia să se înfrumusețeze sufletul pe care omul și lumea îl pierd, întoarcerea spre cei de odinioară este salvatoare. Sunt câteva motive pentru care aducem în atenția cititorilor o mare personalitate a Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică: Preotul și Episcopul Tit Liviu Chinezu.

A fost „prieten de gând și de ideal” cu Episcopul Ioan Suci. Au fost colegi de clasă la Liceul „Sfântul Vasile” din Blaj, au studiat amândoi Teologia la Roma, au devenit episcopi, au fost întemnițați la Sighet, au murit în detenție și trupurile le-au fost aruncate în gropile comune din „Cimitirul Săracilor”.

Tit Liviu Chinezu s-a născut în anul 1904, în comuna Huduc, azi Maiorești, județul Mureș. Studiază Gimnaziul săsesc din Reghin, iar ultimele două clase de liceu la Blaj. Peste tot s-a remarcat prin inteligență, putere de muncă, ordine și seriozitate. Atrăgea prin felul de a fi, mereu amabil, mereu bun și plin de disponibilitate. Cei care i-au fost aproape spun că „se disocia de părerile pătimase și nu ținea mânie cu nimeni, ci încerca să-i sugereze interlocutorului pornit,

că poate și adversarul său ar avea dreptate”.

Este cunoscut adevărul că „omul” se formează încă din copilărie și crește în timp prin ceea ce primește și dăruiește, prin meditație, rugăciune, fidelitate și spirit de jertfă; este un drum al perfecțiunii trăit de Părintele Tit Liviu Chinezu până în ultima clipă, când jertfa propriei sale vieți, acceptată, l-a condus spre eternitate. Cât preț a pus pe actul formării și al autoformării se observă și în scrierile sale. Astfel, în revista „Blajul” din 1934, a publicat „Concepția în care se formează tineretul”, un articol care face parte dintr-o suită de scrieri pe această temă, cu o analiză profundă a actului educativ în școli, la orice nivel. Ideea de bază este formarea concepției creștine la tineri, pe care se clădește și se perfecționează caracterul omului de mai târziu.

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

Părintelui Tit Liviu Chinezu a început acest drum într-o familie de preot, l-a continuat în spiritualitatea de la Blaj, cu preoți-profesori de prestigiu, dar și având alături colegi de clasă dotați cu „o inteligență de primă mărime”, deveniți intelectuali de cea mai mare valoare și de o moralitate exemplară, în afară de Ioan Suci, amintim pe Pr. Ioan Miclea - preotul și filozoful neotomismului în România -, pe Nicolae Mărgineanu, profesor la Universitatea din Cluj, și pe preotul și scriitorul de mai târziu, Ioan Vultur.

Din 1925 este la Roma împreună cu colegul și prietenul său I. Suci, studenți la „Angelicum” și „Colegiul De Propaganda Fide”. Se dăruiesc studiului și efortului conștient pentru desăvârșirea interioară, un motiv pentru a deveni preoți iezuși. Mitropolitul Vasile Suci are însă alte gânduri pentru ei; probabil avea conturat deja locul lor în Provincia Mitropolitană.

După încheierea studiilor, obținerea doctoratului în Teologie și Filozofie și sfințirea de preot, la 31 ianuarie 1930, Tit Liviu Chinezu se va înapoia la Blaj în 1931. La început a fost profesor de religie la „Școala Normală” de băieți, iar din 1937, profesor de Filozofie și Apologetică la „Academia Teologică”. Cu timpul ajunge rectorul instituției. Preocupat de binele Bisericii, a condus Asociația „Niceta de Remesiana”, asociație destinată preoților, cu o deosebită atenție pentru cei celibi și aflați în parohiile îndepărtate. Intenția Pr. Tit

Liviu Chinezu a fost „să le poarte de grijă, să-i inițieze și dirijeze, să-i susțină în greutate, să le fie confident”.

În gândirea Pr. Tit Liviu Chinezu, „Asociația” amintită trebuia să fie „un izvor de lumină și energie în Biserică”.

În tot acest timp a susținut și răspândit filozofia neotomistă, organizând cursuri de inițiere pentru preoți și laici. Și tot pentru aceștia a tradus din franceză „Introducere în filosofie” a lui Jacques Maritain (rămasă în manuscris). A publicat meditațiile „Face a la Vie” (Înfruntă viața) și numeroase articole în „Unirea”, „Cultura creștină” și „Blajul”. A stimulat talentele celor din jur determinându-i să publice în „Oamenii Blajului”; printre aceste talente sunt și scriitorii recunoscuți: Pavel Dan și Radu Brateș. Se știe că Părintele lucra la „Viața și doctrina Sf. Tereza de Avila”, dar toate manuscrisele sale s-au pierdut în închisorile prin care a trecut.

Din 1947 a fost numit protopop la București, unde, pe lângă activitatea pastorală, a inițiat împreună cu Mgr. Vladimir Ghika un fel de „universitate liberă” pentru studenții ardeleni. Din mărturiile celor care au făcut parte din această „universitate” reiese că aceasta a fost o adevărată școală a caracterelor și cei care au urmat-o au rămas pentru toată viața posesorii unor valori pe care timpul nu le-a șters, dimpotrivă, le-a îmbogățit.

În 1948, la suprimarea Bisericii Unite, a fost arestat în 28 octombrie,

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

purtat prin mănăstirile-închisori ortodoxe, Neamț și Căldărușani, unde au fost aduși și Episcopii greco-catolici. În aceste condiții, în taină, a fost consacrat episcop, la 3 decembrie 1949 de către Episcopii ce aveau să devină martiri (în zilele acestea s-au împlinit 60 de ani de la consacrare!). Tot acolo a fost consacrat episcop Pr. Ioan Chertes, în Noaptea de Crăciun a aceluiași an.

Închis la Sighet împreună cu toți episcopii catolici - romano-catolici și greco-catolici -, a cunoscut batjocura, foamea, frigul, umilințele inimaginabile, munca de rob, carcera și, în conducerea închisorii și în gardieni, persoane dezumanizate, cu sufletul pierdut.

În „Credința noastră este viața noastră”, Cardinalul Iuliu Hossu ne aduce mărturii, care, dacă nu ar fi fost salvate, nu știam niciodată cum acești oameni mari și sfinți, Episcopii noștri, au înfruntat suferința prin solidaritate, prin jertfă oferită lui Dumnezeu și rugăciune. Aceste amintiri-mărturii ne îmbogățesc cunoașterea PSS Tit Liviu Chinezu, care și-a trăit episcopatul numai în detenție și în lanțuri. Credem că acestui Sfânt Episcop ar trebui să-i deschidem sufletul, căci Preasfinția Sa ar fi dorit să fie cu noi.

În închisoare a fost spiritualul PSS Ioan Suciu, care i se mărturisea săptămânal sau chiar mai des. Când PSS Ioan Suciu era bolnav, PSS Tit Liviu Chinezu „l-a îngrijit cu toată dragostea ca un Înger Păzitor. Îl chema mereu duios când avea nevoie de dânsul: <Titu, te rog>; noaptea, multă vreme ședea lângă

dânsul pe pat, pe întuneric; nevăzându-l, îl chema, iar Titu răspundea: <Aici sunt, dragă, lângă tine>. Chema și noaptea pe întuneric pe Titu și apoi adăuga chemare către toți: <Dacă se poate>...”. Ultima chemare a fost înainte de a intra în agonie. PSS Tit Liviu Chinezu i-a stat aproape până la sfârșit.

Datorită tratamentului din detenție și pedepselor, PSS Tit Liviu Chinezu s-a îmbolnăvit foarte grav, dar în continuare „rămânea senin, liniștit și surâzător, blând și bun”.

În „Lanțuri și teroare”, PSS Ioan Ploscaru îi evocă și el amintirea: „În închisoare s-a purtat eric...”. Ofițerului care făcea presiuni pentru a-și părăsi credința, i-a răspuns cu mult curaj: „Ne miră faptul că guvernul de la București, care declară profesiune publică de ateism, face acum pe misionarul Bisericii Ortodoxe și ne obligă să aderăm la această unificare...”.

Foarte bolnav, a fost izolat într-o celulă, fără asistență medicală, cu geamul deschis în iarna aspră anului 1955. La 15 ianuarie, după cinci zile de agonie, s-a stins din viață; măturătorii-preoți l-au zărit cu capul „peste marginea patului, iar jos era o baltă de sânge”.

Martir al Bisericii Greco-Catolice, alături de toți ceilalți Episcopi va fi declarat sfânt, procesul de canonizare fiind deschis oficial la 7 noiembrie din acest an.

Revarsă, Doamne, mila Ta peste Episcopul Tit Liviu Chinezu și-l ridică la cinstea altarelor!

O.B.

În căutarea Sărbătorii Bucuriei

Săltați câmpuri și livezi,
Cristos s-a născut,
Bucurie ne-nctată
Nouă ne-a adus.

Domnul Cristos s-a născut,
Om pentru noi s-a făcut,
Bucurie ne-nctată
Nouă ne-a adus.

Păstorii cu fluierale
Pe El îl măresc
Și, ca la nou împărat,
Daruri îi cinstesc.
Aur, smirnă și tămâie,
Mila Domnului să fie,
Mila Lui cu lumea toată
Până în vecie.

Colindă

Nu știu alții cum sunt, dar eu când se apropie Crăciunul mă refugiez în casa imaginară a părinților unde ascult și învăț colinde, scriu lui Moș Crăciun și o întreb pe Mama dacă ea crede că Moșul va veni și la noi. Oare am fost cuminte? Tata cântă colinde de pe vremea bunicii, eu ascult, Mama îl secondează... și nu cred că există bucurie mai sinceră decât această așteptare.

Frumusețea așteptării nu a dispărut nici mai târziu, când eram departe de cei dragi. Dar azi trebuie să mă refugiez în trecut pentru că doar acolo mai găsesc bucuria Sărbătorii Nașterii Pruncului Răscumător.

În jur nu simt că lumea s-ar pregăti pentru o sărbătoare a spiritului, chiar dacă se fac pregătiri materiale pentru a întâmpina „cum se cuvine” această „sărbătoare strămoșească”. Se sărbătorește pentru a respecta „obiceiurile strămoșești”, pentru a face precum făceau „strămoșii”, uitând să ne întrebăm de ce sărbătoreau strămoșii?

Sărbătoarea asta este Sărbătoarea Bucuriei și a Speranței. Sărbătoarea misterului fragilității biruitoare prin încrederea în Copilul Divin și sentimentul de solidaritate naturală pentru protejarea fragilității. Desigur, nu Pruncul este fragil. Noi suntem cei fragili, noi suntem cei descumpăniți, dar transferând slăbiciunea noastră „altcuiva” devenim mai siguri de noi și ne angajăm să protejăm apariția divină și să devenim puternici. Isus a venit să ne răscumpere, El va lua asupra sa păcatele lumii, dar în seara asta minunată el ia asupra Sa fragilitatea noastră.

În seara aceasta devenim generoși, în seara aceasta îi înțelegem pe cei „trei Crai de la Răsărit”. Dar îi urmăm? Cei trei magi l-au căutat îndelung pe Pruncul – rege căruia i s-au închinat. Au străbătut un drum lung stăpâniți de acest gând al închinării și aducerii darurilor. S-au închinat recunoscând relația lor cu Pruncul – Împărat și i-au oferit daruri –

(continuare în pag. 9)

simbol care reprezentau gândurile lor, personalitatea lor pusă la picioarele Împăratului misterios. Ei erau oameni cu experiență, învățați, cititori în stele, regi în țara lor. Isus era un prunc ce trebuia protejat. De Irod, de cei care îi voiau răul.

Crăciunul este Sărbătoarea Încrăderii și a Speranței. Trebuie să ai mare încredere pentru a fi sigur că fragilitatea Pruncului, fragilitatea ta, poate învinge răutatea lui Irod, răutatea în general. Speranța victoriei nu este justificată decât de Credință. Aparent, în logica vizibilului, nu există nici o șansă ca slăbiciunea să învingă forța. Din fericire vizibilul nu este singura realitate. Chiar dacă vizibilul, palpabilul, lumea celor cinci simțuri ne-a invadat, ne-a cotropit, ne-a convins că lumea este ridicol de limitată, simplă, redusă la numai ceea ce putem percepe cu corpul nostru. Minteaa noastră a fost scoasă din ecuație. Nu contează că mintea umană a lărgit granițele lumii cunoscute în afara minusculei lumi a celor cinci simțuri. Noi nu vrem să vedem departe, lumea trebuie să fie simplă, pe înțelesul nostru, așa cum spune televizorul. Însă numai realitatea de dincolo de lumea celor cinci simțuri poate să ne ajute să înțelegem că victoria spiritului și a Credinței nu este condiționată de forță.

Magii au fost călăuziți. Venind de la mari depărtări nu l-ar fi găsit pe Isus fără ajutorul cerului scris cu C

mare, fără steaua neobișnuită. Când aceasta a dispărut, au rămas derutați, au început să întrebe. Irod a adunat pe toți arhierii și cărturarii poporului și i-a întrebat unde este să se nască Cristos? „Atunci ei îi răspunseră: În Betleemul Iudeii, căci este scris de profetul: Și tu Betleeme, pământul Iudei, nu ești deloc cel mai mic dintre căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși povățuitorul care va paște pe poporul meu Israil” [Matei, 2-5,6].

Arhierii și cărturarii știau deci unde trebuia să se nască Cristos, dar nu s-au dus să-l vadă, să i se închine!

Depășind lumea științei lor, magii și-au deschis inteligența lor lui Dumnezeu. Știința i-a ajutat să găsească adevărul. Dar apoi au lăsat credința să-i călăuzească. Și ce au aflat? Un copil mic, sărac, aparent fragil, însă Copilul – Dumnezeu! Dumnezeu nu are mereu chipul pe care îl construiesc eu, ființă limitată la cele cinci simțuri! El trebuie căutat în inima noastră. Stelele pot străluci vorbind de Dumnezeu. Stelele nu sunt Dumnezeu. Ele sunt doar semne ale existenței Lui pentru cei care-L caută. Steaua mă poate conduce la Betleem. Dar ea nu vorbește. Steaua mă lasă liber. Pruncul din Betleem mă lasă de asemenea liber. El nu vorbește încă. El îmi va vorbi dacă Îl voi asculta prin Evanghelie...

Am găsit o legendă simbolică pentru căutarea lui Dumnezeu.

(continuare în pag. 12)

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie

Blaj

„C'est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Baia Mare

Nous repartons François et moi avec un camping-car bien charge pour un circuit touristique.

Baia Mare, capitale du Maramureş, que nous visitons pour première fois.

L'immeuble ou s'est installé l'évêché/seminaire est situé en face de cathédrale greco-catholique occupée par les orthodoxes, et du palais épiscopal transformé en usine textile; une provocation quotidienne pour la population qui était à 98% greco-catholique avant la guerre!

Nous sommes accueillis au séminaire par un groupe d'étudiants. Nous n'étions pas annoncés, que faisaient-ils là à nous attendre? Ils nous font visiter les lieux: le séminaire a été ouvert l'année dernière, compte 52 élèves en deuxième année (tous ceux qui ont attendu la levée de l'interdiction de leur Église) et 17 en I année. La pauvreté des installations est flagrante. Il fallait voir François sortir son mètre pour calculer l'espace vital de chaque séminariste dans un dortoir, lits, superposes serres les uns contre les autres, pas d'espaces de rangement, les habits accrochés au pied des lits ou sur une ficelle tendue à travers la pièce! Et les sanitaires vétustes, insuffisants et horriblement encrassés! Les produits d'entretien sont introuvables.

Soucieux d'être en lien avec l'Église France, nous étions allés informer de nos expériences roumaines Mgr. Gérard Daucourt, évêque de Troyes et très au fait des problèmes des Églises orientales. Il nous avait recommandé d'une part, de rencontrer des Orthodoxes en parallèle avec Greco-Catholiques, et d'autre part, de voir les possibilités d'organiser un „pèlerinage” à la rencontre des deux Églises, pèlerinage auquel il pourrait participer. Nous allons donc le soir même rendre visite à Mgr. Justinian, évêque orthodoxe de Baia Mare, et là, nous nous rendons compte de notre ignorance et de notre nativité: un fossé sépare les deux Églises. Ce n'est pas notre visite de courtoisie qui changera quelque chose! Mgr. Justinian est farouchement opposé à toute restitution d'églises arguments à l'appui. Son discours agressif à l'encontre de l'Église Catholique se termine toutefois par une conclusion plus ouverte; *„Nous tous chrétiens, fidèles du Christ, nous menons un même combat, celui dirigé contre l'athéisme, la franc-maçonnerie, la drogue, la pornographie, les sectes, nous devons être unis et je vous adjure de prier pour la paix”*. Ce à qui répondit: *„Oui, Père, soyez assuré que nous prions tous pour la paix, mais nous prions aussi pour la justice”*.

(a suivre)

Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Baia Mare

Am plecat spre Baia Mare cu un camping-car foarte bun pentru un circuit turistic.

Vizitam pentru prima dată Baia Mare, capitala Maramureșului.

Clădirea unde se aflau Episcopia Greco-Catolică și Seminarul este vizavi de Catedrala greco-catolică ocupată de ortodocși și de Palatul Episcopal transformat în uzină textilă: o provocare zilnică pentru populația care a fost 98% greco-catolică înainte de război!

Am fost găzduiți la Seminar de către un grup de studenți. Nu ne-am anunțat sosirea; să-i facem să ne aștepte? Ei ne-au condus și ne-au arătat interioarele. Seminarul a fost deschis cu un an înainte, cu 52 de seminariști în anul al II-lea (toți aceia care au așteptat libertatea Bisericii), și 17 în anul I. Sărăcia este incontestabilă. Trebuia văzut Francois care, într-un dormitor, a luat metrul pentru a calcula spațiul vital al fiecărui seminarist; paturi suprapuse, nici un loc unde să te așezi, îmbrăcămintea agățată de paturi sau de o sfoară care traversează camera! Obiectele sanitare vechi, insuficiente, urâte și ciobite.

Preocupați de a crea o legătură cu Biserica Franceză, am informat despre experiența noastră din România pe Mgr. Gerard Daucourt, Episcop de Troyes foarte interesat de problemele Bisericilor Orientale. Episcopul ne-a recomandat, pe de-o parte, o întâlnire a ortodocșilor cu greco-catolicii, și pe de altă parte, posibilitatea unui „pelerinaj” în România pentru o întâlnire între cele două Biserici, întâlnire la care va participa chiar Preasfinția Sa.

Am mers deci în seara aceea într-o vizită la Mgr. Iustinian, episcopul ortodox de Baia Mare. Am mers cu toată ignoranța și naivitatea noastră: o prăpastie separă cele două Biserici! Nu era posibil ca vizita noastră amabilă să schimbe ceva!

Mgr. Iustinian este nesociabil, opus la toate restituirile de biserici, sprijinit pe argumentele lui. Discursul său agresiv împotriva Bisericii Catolice se termină întotdeauna cu o concluzie foarte deschisă: *„Toți creștinii, credincioși lui Cristos, să avem o singură luptă, aceea împotriva ateismului, francmasoneriei, a drogului, a pornografiei, a sectelor, noi trebuie să fim uniți și eu vă implor să vă rugați pentru pace”*. La acestea, Francois a răspuns: *„Da, Părinte, fiți sigur că ne vom ruga pentru pace, dar ne vom ruga în același timp și pentru dreptate”*. (va urma)

(urmare din pag. 9)

Este povestea franceză a celui de-al patrulea rege-mag. El a venit la Betleem de foarte departe, mult mai de departe decât ceilalți trei. El a venit de la capătul lumii, de acolo unde pământul sfârșește în marea cea mare, din țara numită Pelloc'hoaz. Regele acelei țări este anunțat în vis că s-a născut Regele Regilor, Cel pe care lumea întreagă Îl aștepta. El se hotărăște să meargă să I se închine, acolo unde o stea apărută brusc pe cer, cu o strălucire neobișnuită avea să-l călăuzească.

Regele a ales, pentru a-i oferi Copilului – Dumnezeu, trei perle rare, cele mai prețioase din tezaurul moștenit de la părinții săi. Una avea culoarea roz sidemie asemănătoare cu culorile mării la răsăritul soarelui. Perla avea forma unei inimi și în ea palpita tot ce produce bucuria și durerea lumii. Era o perlă vie și oferindu-o, regele din Pelloc'hoaz voia să ofere ce-i era lui mai drag, dragostea și grijile lui, fericirea lui cea mai mare și suferințele lui cele mai ascunse. Perla a doua avea culoarea verde a câmpiei plină de rouă, dimineața. În ea se oglindea câmpia cu florile ei, lumea animală și frumusețea lucrurilor. Oferindu-o Copilului – Dumnezeu, regele voia să-i ofere toate averile lui terestre, nu numai bogăția proprie ci întreaga creație. Perla cu irizații verzi cânta frumusețile lumii vizibile și invizibile, iar regele voia să le restituie Creatorului, dragoste

pentru dragoste. A treia perlă era albă, sau mai degrabă transparentă. Ea nu era lumina, dar difuza lumina. Privindu-o erai iluminat, îți găseai drumul potrivit, aveai soluția căutată îndelung. Dăruindu-o, regele voia să-i ofere Copilului - Dumnezeu toată înțelepciunea sa, inteligența sa și sufletul său.

Regele a călătorit mult, cu peripeții, până când a ajuns în țara unde steaua călăuzitoare s-a oprit și a dispărut. Regele a auzit vaiete care se ridicau din toate satele și orașele, vaiete nesfârșite. Era vremea uciderii pruncilor de către Irod. La un moment dat, în hanul în care se găsea s-a refugiat îngrozită o femeie cu copilul său, urmărită de soldații care voiau să-i ucidă copilul. Mercenarii lui Irod, adevărate bestii, nu au ascultat argumentele regelui și se pregăteau să omoare copilul. Doar perla roză pe care regele o propune în locul vieții copilului poate convinge brutele.

Regele își continuă drumul sperând să-l descopere pe Copilul – Dumnezeu. El dorea ca steaua să reapară și nu putea înțelege dispariția ei. Intrând într-un sat a întâlnit un cortegiu insolit: un grup de soldați duceau un tânăr care se zbătea și striga. În urma lor venea un grup de persoane care înconjurau o văduvă în vârstă, mama tânărului, singurul ei fiu. Acesta comise un furt pentru că nu aveau ce mânca și urma să fie

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

condamnat. Regele se implică din nou, dar nu reușește să convingă soldații să-l elibereze pe fiul văduvei. În cele din urmă regele răscumpără viața tânărului, redându-l mamei sale, în schimbul perlei cu irizații verzi.

Regelui nu i-a mai rămas decât perla albă pentru a o oferi Copilului – Dumnezeu. Și-a continuat căutările, dar fără rezultat. Într-o zi, pe când se apropia de Cetatea Păcii, el văzu o fată tânără pe care oamenii voiau să o ucidă cu pietre deoarece părinții ei, oameni pioși, au promis-o unui negustor bogat și în vârstă, iar ea nu voia să-i fie mireasă. Regele s-a convins de inocența fetei și de răutatea urmăritorilor ei, dar legea locului era de partea lor și urmăritorii se erijau în unelte feroce ale justiției lor. Pentru a o salva pe tânără, regele renunță la ultima sa perlă.

În momentul în care a rămas fără ultima perlă, regele a auzit zgomot mare venind de pe una din străzile de jos ale orașului. Erau strigăte, vociferări, fluierături care-l acompaniau pe un om pe care soldații îl scoteau din oraș pentru a fi răstignit. Regele l-a văzut pe condamnat. Acesta și-a întors capul spre el, l-a privit și regele a înțeles că era El, Copilul pe care l-a căutat atâta vreme. Regele din Pelloc' hoaz și-a deschis disperat mâinile, dar nu mai avea nimic să ofere în schimbul vieții Fiului Omului. Regele se uita pierdut la Fiul Omului și atunci, pe fața indescritibilă a lui

Isus el a văzut cele trei perle care erau intacte și străluceau mult mai frumos decât în caseta sa. Și a auzit un glas care i-a spus: „Mergi în pace, eu am primit ofranda ta”. Regele a înțeles atunci că tot ce a făcut pentru oameni în drumul căutărilor sale, a făcut pentru Dumnezeu.

Starea de sărbătoare, înțelegerea sensului sărbătorii este rodul unei căutări insistente. Înaintea Crăciunului Biserica ne invită la o călătorie spre interior, la o călătorie a sufletului, în timpul căreia vine purificarea prin înțelegerea țelului spre care am pornit. Sunt patru săptămâni în care ar trebui să ne protejăm de zgomotele lumii materiale și să medităm asupra relației noastre cu Dumnezeu. Călăuziți de Învățătura lui Cristos și scoțând sufletul din amorțire, putem ajunge să înțelegem misterul Întrupării. Cu ajutorul lui Dumnezeu reușim, poate, să înțelegem dragostea nemărginită a Tatălui pentru noi păcătoșii. Isus ne mântuiește de păcatul strămoșesc, de moarte, prin nașterea și moartea Sa ca om și învierea Sa ca Dumnezeu.

Adventul este un prilej minunat pentru a medita și pentru a străbate drumul căutării Pruncului. Magii de la Răsărit și magul singular de la Apus i-au dus daruri Celui așteptat. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute să curățăm sufletul pentru a-l dăruia Mântuitorului întrupat. Abia atunci Sărbătoarea va fi minunată.

Ioan SORAN

Miracolul Nașterii lui Isus Cristos

Peste lume se revarsă
Din eternul infinit
Valuri, valuri de lumină
Ce vestește-ntreaga lume
Că azi pe pământ se naște
Mesia cel mult dorit,
Isus Cristos Preaslăvit
Din Spirit Sfânt zămislit.

Sus pe cer o stea răsare
Din străfundul veșniciei,
Steaua de la Răsărit
Pe Magi i-a călăuzit
Până-n Betleemul biblic
Ce-n Scriptură era scris
Că se va naște Mesia
Lumii să-i dea mântuirea.

Și s-au închinat smerit
În fața Măriei Sale
Dăruind drept preamărire
Aur, smirnă și tămâie.

Iar păstorii ce vegheau
Turmele de oi păscând
Sus din Ceruri auziră
Glasuri îngerești vestind
Nașterea miraculoasă
Ce din veacuri o așteapă
Lumea să fie salvată.

Se-nchinară cu credință
Și din fluiere cântând
Îl alină cu iubire
Pe Fiul plătând și blând.

Îngerii din Cer coboară
Cete, cete preaslăvind
Pe Isus ce din Fecioară
Se naște Azi pe pământ.

Îngerii, magii, păstorii
Într-un cor armonios
Aduc Tatălui mărire
Pentru Fiul Său Cristos,
Ca să mântuiscă lumea
De păcatul strămoșesc
Că s-a împlinit Scriptura
Pentru neamul omenesc.

G. Coltău, „Accente”,
Ed. Primus, Oradea, 2008, p.58.

**DE SĂRBĂTOARILE CRĂCIUNULUI ȘI DE ANUL NOU DORIM
PSS VIRGIL BERCEA, PREGĂTILOR, ORDINELOR CĂLUGĂREȘTI,
PROFESORILOR, COLABORATORILOR ȘI CITITORILOR
SĂRBĂTORI BINECUVÂNTATE
ȘI
LA MULȚI ANI!**

Cuvântul Veșniciei s-a întrupat

„Dar tuturor celor ce L-au primit”. Ioan1,12

Este greu să-ți imaginezi circumstanțe mai „umile” decât cele care au înconjurat nașterea lui Isus. Majestozitate, în mijlocul lumescului, Sfințenia, în umilință; Divinitatea ce intră în lume pe pământul unui staul.

Veșmintele eternității au fost schimbate cu cele mai sărăcăcioase care-I țin de cald. Sala tronului Său de aur, schimbată cu un adăpost pentru animale. Îngerii care I se închinau, înlocuiți cu păstori. Iar între timp, orașul nu știa că Dumnezeu a coborât pe pământ. Hangiul n-ar fi crezut niciodată că tocmai L-a refuzat pe Dumnezeu în frigul de afară, iar oamenii ar fi râs de oricine le-ar fi spus că Mesia se află în brațele unei adolescente, la marginea satului lor. Erau prea ocupați pentru a putea accepta o astfel de posibilitate. Puțin s-au schimbat lucrurile în 2000 de ani, nu-i așa?

Darul veșniciei, „Domnul Păcii”, a coborât în efemerul uman pe pârția luminoasă a stelei călăuzitoare care a condus Magii veniți din Răsărit spre orașul păcii, Ierusalim. Pacea...se pierduse de mult în Eden, când, prin neascultare de Creator, s-a înstăpănit teama, groaza în primii oameni. Este moștenirea dureroasă preluată de fiecare din noi. Povara zilelor ne apleacă mereu, până când ne lipim de pământul din care am fost plămădiți. Sufletul abia atunci poate

să zboare.Unde? O, suntem prea ocupați pentru asemenea întrebări! Avem și sărbători ca timp de oprire, unele făcute de noi, altele cerute de Stăpânul Universului. Cred că Dumnezeu se bucură de Sărbătoarea Nașterii Unicului Său Fiu, Isus, Emanuel, dacă și noi ne naștem din nou. De aceea găsim în Scriptură că Isus a venit pentru un „anume ceas” (Ioan, 12, 27). Este ceasul nașterii noastre prin frângerea Lui pe cruce. Dacă sărbătorim nașterea lui Isus, trebuie să s-o legăm cu moartea Lui, care aduce nașterea noastră din nou.

Ne pricepem de minune la „jocuri de artificii” prin care ne tapetăm zilele de sărbătoare cu multiple obiceiuri. Ne supărăm dacă cineva nu ni le respectă. Ne-am obișnuit cu sărbătorile, nu putem trăi fără ele, dar putem trăi foarte bine fără „Sărbătorit”.

Taina venirii Mielului lui Dumnezeu o găsim în Evanghelia lui Ioan, Mielul divin care „a venit la ai săi, dar ei nu L-au primit”. Evanghelistul Luca spune că, „Maria a născut pe Fiul ei cel dintâi născut și L-a culcat într-o iesle”, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei. Simbolic vorbind, casa de poposire reprezintă inima omului care era și este ocupată de acela pe care l-a ascultat în Eden: „balaurul

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

cel mare, șarpele cel vechi numit diavol sau satana” (Apoc. 12, 9). Vrajmașul se așternuse între noi și Dumnezeu. Cine putea să facă pace? Noi, care dintru început am dovedit neputința? Prețul păcii era fixat de Tatăl Sărbătorim venirea din Ceruri pe pământ a Domnului Isus Cristos care avea să ne lege de veșnicie prin Nodul Crucii, de unde mâinile Lui întinse ne îmbrățișează cu iertare, cu mângâiere, cu binecuvântare, datorite prin Spirit Sfânt.

El s-a născut pentru toată omenirea, fără părtinire și nu are o zi anume pentru aceasta, ci un „ASTĂZI”, când este Mântuitor, născându-se în inimile primitoare precum în staulul de odinioară. Astfel, „ASTĂZI” primește o valoare calendaristică personală. Isus se naște

în pământul inimii doar prin moartea Sa, precum bobul de grâu.

Sărbătoarea sufletului este valabilă în dreptul aceluia care înalță suspinul tremurând, care a ridicat păcatul tău pe Crucea Golgotei. Bucuria germinării veșniciei va invada inima care va rămâne într-o permanentă închinare înaintea Sfitei Treimi.

Dacă Isus se naște în inima mea, voi începe să mă asemăn cu gândurile, sentimentele și viața Lui.

Pe unde suntem în acest proces dumnezeiesc, prin care Isus se naște...nu în ieslea „din Cetatea lui David”, ci în ieslea vieții noastre?

Bagă de seamă, dragul meu cititor, „ASTĂZI” este pe sfârșite.

Nu cât știm despre Isus, Mesia, este determinant, ci unde L-am primit pe El! În tradiții, în sărbători festive, sau în inima noastră pustiită, unde El, Născutul din ieslea Betleemului, aduce prin credință, iertare și răscumpărare, dreptul să devenim copii ai lui Dumnezeu, Cel născut nu din sânge, nici din voia firii noastre, nici a vreunui om, ci din Dumnezeu. Mărit să-i fie numele!

Dragii mei cititori, vă întreb: aveți acest „pașaport”, acest „buletin” dat de Dumnezeu, valabil pentru eternitatea în mărirea Sa? Rămâne întrebarea de căpătâi la care să răspundem la acest Crăciun, cel de „măine” ne aparține.

Maria MUCEA

Sărbătoarea Asociațiilor

Biroul Pastoral Eparhial pentru Laici a organizat în perioada 21-22 noiembrie a.c., sărbătoarea asociațiilor în Aula Magna a Seminarului Teologic Greco-Catolic care a devenit neîncăpătoare în acest sfârșit de săptămână deoarece a avut loc a treia ediție a Sărbătorii Asociațiilor la care au participat aproximativ 200 de personale. Spre deosebire de celelalte ediții, în acest an, Sărbătoarea Asociațiilor s-a desfășurat în decursul a două zile, tocmai pentru a petrece mai mult timp împreună, pentru o mai bună cunoaștere a grupurilor. Evenimentul a fost deschis de către PSS Virgil Bercea, care a vorbit despre dăruire, despre iubirea care ne-a fost dăruită de către Dumnezeu. Au urmat apoi două prezentări power point, una despre viața Sfântului Ioan Maria Vianney susținută de părintele Adrian Podar și alta despre importanța Laicului în Biserică, prezentare făcută de către doamna Ramona Dragoș de la Biroul Pastoral. S-a subliniat importanța pe care o au asociațiile în cadrul Bisericii și importanța de a dărui, deoarece așa cum spunea și Sfântul Ioan Maria Vianney, “dăruind, vei dobândi”.

În timpul întâlnirii, am cântat împreună câteva colinde și cât este de frumos atunci când frații sunt împreună și-l preamăresc pe Dumnezeu. Fiind zi de sărbătoare, 21 Noiembrie- Intrarea în Templu a Maicii Domnului, toate Asociațiile au intrat împreună în acest templu împreună cu Sfânta Fecioară

Maria. La sfârșitul întâlnirii, am recitat cu toții o decadă de rozar, primul mister de mărire și unind toate intențiile noastre de rugăciune, am spus într-un singur glas *Bucură-te Marie, cea plină de har...*, punându-ne în grija Maicii Sfinte.

Și, pentru că a fost Sărbătoare, la încheierea zilei a urmat și o frumoasă agapă frățească. Sărbătoarea Asociațiilor s-a încheiat duminică cu celebrarea Sfintei Liturghii la Catedrala Sf. Nicolae. Reprezentanții Asociațiilor au primit la sfârșitul liturghiei binecuvântarea de la PSS Virgil Bercea.

Au participat la eveniment aproape toate asociațiile Eparhiei noastre: *AGRU, ASTRU, Caritas Eparhial, Apostolatul Familiilor, Oratoriul Maria Imaculata, Grupul Allegria, Terțiarii Franciscani, Asociația Profesorilor Catolici, Asociația Medicilor Catolici, Don Orione, Grupul Dominic Savio, Corul Francisc Hubic, Corul Fiat Lux, Seminarul Teologic Greco-Catolic, Colegiul Sfânta Familie, Reuniunea Mariană, Viața Ascendentă, Fondacio-Creștini pentru lume, Cercetații Munților, Radio Maria, Kolping și Neo-Catecumenalii.*

Mulțumim tuturor pentru răspunsul afirmativ și pentru implicare și sperând într-o colaborare cât mai bună, să ne revedem cu toții anul viitor cu cât mai multe realizări și activități dăruite celorlalți, în Biserică și pentru Biserică.

Anca BOT

Papa Paul al VI-lea (VIII)

Lunga activitate a Mgr. Montini la Secretariatul de Stat se apropia de sfârșit. În toamna anului 1954 a murit Cardinalul Schuster, Arhiepiscopul de Milano. Pius al XII-lea s-a decis să-l numească pe Mgr. Montini ca succesor și, personal, i-a comunicat hotărârea prin telefon. La 10 noiembrie 1954, a făcut publică numirea printr-o „Scrisoare apotolică”. Papa a dorit să celebreze consacrarea el însuși, dar fiind bolnav atunci, l-a încredințat pe Cardinalul Eugene Tisserant, decanul Sfântului Colegiu, să facă consacrarea în numele său, în Bazilica San Pietro, la 12 decembrie. În timpul ceremoniei, într-o manieră cu totul neutilizată până atunci, Pius al XII-lea a intervenit din camera sa cu o declarație difuzată prin radio, exprimându-și întreaga sa afecțiune pentru noul ales.

Câteva săptămâni mai târziu, convalescent, Papa a primit pe vechiul său colaborator și i-a dăruit „Crucea Pectorală” ca o amintire personală. Tot atunci i-a făcut câteva recomandări legate de noua sa misiune. Aceste atenții evidențiază prietenia pe care Pius al XII-lea a purtat-o Mgr. Montini. Papa a apreciat enorm pe colaboratorul său, fapt mărturisit și repetat în public. În mod special s-a adresat familiei:

„Ați dăruit Bisericii un om care posedă în cel mai înalt grad toate calitățile”, spunea Papa. În 1945, cu ocazia aniversării a celor 25 de ani de preoție, i-a trimis o scrisoare afectuoasă și i-a oferit cadou un potir prețios. Până când să primească haina de „purpură”, Papa i-a oferit cel mai important loc între Episcopi, imediat după Cardinali.

Mgr. Montini deținea acum conducerea celei mai importante Dieceze din Italia. Toată atenția acordată de Pius al XII-lea mărturisește respectul și admirația ce i-o purta viitorului Papă. Aceste sentimente au fost continuate. J. Guitton, în *„Dialog cu Paul VI”*, subliniază: *„Între Pius al XII-lea și Mgr. Montini nu au fost niciodată obstacole, ei se asemănau prin aceeași sensibilitate”*. Acest respect pe care Papa îl avea pentru Mgr. Montini a mers până acolo, încât, la audiențele de lucru, de câteva ori în cursul unei săptămâni, Pontiful rămânea tot timpul în picioare. Poate e secretul prieteniei adevărate, secretul celor cinstiți, legați prin numeroase afinități, a oamenilor superiori care cunosc valoarea respectului în relațiile umane, inclusiv în prietenie.

(va urma)

Citind vei dobândi! Dobândind poți dărui!

Cumpărând din *Librăria Galaxia Gutenberg* din Oradea,
dăruiești **20%** din prețul cărților pentru masa zilnică pe
care Asociația Caritas Eparhial Oradea o oferă la 30 de persoane.

Redescoperă plăcerea de a citi și prin plăcerea de a dărui!

Vino în *Librăria Gutenberg*,
str. Ep. Mihai Pavel, nr.4, Oradea
tel.:0259 424 033

Colectivul redacțional:

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Redactori: Pr. Ioan ERDELI, Iulian BOGLUȚ, Daniel IȘTOAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)